

— Zeker, zeker, maar dat de Brusselaar veel geld moet bezitten, leid ik uit een andere omstandigheid af, die een krachtiger bewijs is.

— Welke dan?

— Als de trotse de Creil toestemt zijn dochter aan een burger tot vrouw te geven, dan moet die toekomstige echtgenoot door fortuin goed maken, wat hem door het gemis aan adel in de ogen van de baron ontbreekt.

— Doch, mijn verdrag!

— Oh, daar zal hij mee spotten!

— Een edelman?

— Zou een ware edelman zo handelen jegens zijn eigen kind?

— Ge hebt gelijk, zei Godfried op moedeloze toon.

— Maar daarom moet ge uw hoofd nog niet laten hangen.

— 't Is waar. Ik moet man zijn, en mijn doel bereiken. Doch uw woorden...

— Dienden niet, vergeef mij, dat ik u onderbreek, om u gans ter neer te slaan, doch te laten zien, dat ge voorzorgen moet nemen.

— Waarvoor ik u zeer dankbaar ben. Waarlijk, in de laatste tijd is mijn oud geluk weer aangebroken, zodat ik de beste hoop mag koesteren.

— En dan nog een raad, als ik u die geven mag?

— Ik luister aandachtig.

— Pas op voor uw vroegere gezellen, die hier overal rondlopen. Moest men u herkennen, ze zouden zich kunnen wreken.

— Daar ben ik zeker van! Ik zal goed uit mijn ogen zien.

Beide mannen bleven nog geruime tijd samen en toen ze afscheid namen, drukten ze elkander de hand, alsof ze elkaar reeds jaren kenden.

De volgende avond trok de politieoverste met een sterke macht naar de kroeg van Livina, doch kwam, zoals we hoorden, te laat.

De Snelloper, die een boodschap voor zijn meester moest doen in de naaste gemeente, ontmoette de gewapende troep en waarschuwde de bedreigden.

Het lijk van de ongelukkige Fons werd naar het dorp gevoerd.

Baru en zijn dienstknecht mochten vertrekken, doch de Brusselaar moest zijn adres opgeven.

**
*

Baron Jehan de Creil dacht maar weinig meer aan de verschijning, welke Wouter zo'n poets gespeeld en het geld geroofd had.

De goudдорст behield de overhand en de onwaardige vader besloot Baru nog grotere eisen te stellen, teneinde nog een deel van het gestolene terug te krijgen.

De morgen, volgend op de kennismaking tussen Godfried en de politieoverste, reisde de eerste met Dick naar het kasteel.

Bij het dorp, op welks gebied het vervallen slot stond, sprak de dienaar:

— Zie, de kerk gaat uit. Er is zeker een dienst geweest voor de een of andere afgestorvene. En bij mijn ziel, 't geluk dient ons. Daar treedt de jonkvrouw, uw bruid, buiten met haar meid.

Godfried ontroerde.

— Waar, waar? vroeg hij snel.

— Zie die twee vrouwen; ge kunt ze gemakkelijk van het andere boerenvolk onderscheiden. Hun koets komt voor. Ha, mijn vriend Wouter voert het paard.

— Rijd wat rapper, dat wij hun rijtuig inhalen.

't Viel Dick niet moeilijk de oude koets van zijn vroegere meester te bereiken, want Wouter kon zijn magere knol, noch met zweepslagen, noch met vriendelijke woordjes tot grotere spoed aanzetten. En hij zei dan ook dikwijls bij zich zelve:

— 't Arme beest doet wat het kan. Liep het niet tussen twee tramen, het zou nog wel eens naar links of rechts omkantelen.

Nu zag de Creil's koetsier om, ten einde te zien, wie daar zo wild aan kwam rijden.

Hij herkende zijn oude gezel, liet van verwondering de teugel wat los en zijn paard, bemerkende dat zijn meester het niet ferm meer bestuurde, bleef geheel stilstaan.

— He, kameraad! riep Dick, veinzende zijn oude maat niet te herkennen. Gaat ge ons doen verongelukken?

Hij hield zijn dieren in.

— Dick, Dick! schreeuwde Wouter. Zijt gij het waarlijk?

— Wouter, bij mijn ziel! antwoordde de ander, zich zeer verwonderd houdende.

— Hoe durft ge u hier nog vertonen? hernam de ander, en alle eerbied voor zijn meesteres vergetende, voegde hij er bij:

— De oude zal u bij uw voeten aan een haak van de toren laten ophangen.

— Wouter! zei Aleida berispelend.

— Vergeef mij, jonkvrouw, sprak de dienaar beschaamd.

— Jonkvrouw, zei nu Godfried, die fluks uit zijn rijtuig gesprongen was en nu bij de andere koets stond, verschoon de onbehendigheid van mijn koetsier, welke bijna een ongeluk verwekte. Ik hoop, dat ge niet geschrokken zijt.

— In 't geheel niet, Mijnheer, antwoordde de maagd, haar oog op de jongeling richtende, die onder die blik diep ontroerde. Onze koetsiers herkennen elkander; zij zijn oude gezellen.

— Dan heb ik zeker de eer tot de dochter van baron de Creil te spreken?

— Baron de Creil is mijn vader.

— Ik ben juist op weg om uw vader te bezoeken, want ik ben

Godfried en jonkvrouw Aleida.

de gelukkige, die, volgens een verdrag tussen uw en mijn ouders gesloten, recht heb op uw hand.

't Was voorzeker hier de plaats niet, om dit gewichtig en teder onderwerp te behandelen, maar Godfried, die steeds onder de Boheimers geleefd had en slechts nu en dan de eigenlijke samenleving leerde kennen, muntte natuurlijk niet uit in de etikette.

Op zijn reizen had hij dikwijls de manieren van burgers en edellieden afgekeken. Daardoor had hij iets geleerd en dat kwam hem nu te pas, doch zijn opvoeding moest, al was het dan ook op late leeftijd, nog met zorg voltooid worden.

Jonkvrouw Aleida werd beurtelings rood en bleek, sprak enige verwarde woorden, maar eindigde met op blijde toon uit te roepen:

— De hemel zij dank!

De flinke gestalte daar voor haar maakte indruk op haar gemoed.

De maagd verkeerde in hachelijke omstandigheden. Als een dreigend, een vervaarlijk spook, verrees voor haar geest de afzichtelijke Baru. En nu trad deze jongeling voor haar, hij, die als een verlosser kwam.

Door haar grote vreugde sprak ze nu ook woorden, die ze anders gezwezen zou hebben.

— Mathilde, zei ze, laten wij uitstappen; we zullen te voet naar het slot gaan, en mijnheer wil ons zeker vergezellen. Mijnheer, mijn vriendin kent al mijn geheimen. Ook in haar aanwezigheid moogt ge vrij uit spreken.

— Ik zal gelukkig zijn met u mede te gaan, antwoordde Godfried, die zijn hart voelde kloppen.

— Wouter, hernam Aleida, wacht hier wat en rijd mij straks stillekens achterna.

— Goed, jonkvrouw.

— En gij, Dick, zei Godfried, doe hetzelfde.

Beide dienstknechten vroegen niets beters dan wat over de oude tijd te klappen.

Het drietal wandelde langzaam voort.

Godfried maakte zich bekend. Hij vertelde zijn levensloop en wel met zulke woorden, dat beide vrouwen de tranen in de ogen kregen. Hij schilderde zijn verblijf af te midden der bandieten, verhaalde de bekentenis der stervende, de openbaringen van de heks, de ontmoeting met Dick, de reis naar Brussel, zijn terugkeer bij zijn vader.

— En hier, vervolgde hij, een perkament uit zijn zak halende, hier is het verdrag tussen onze ouders gesloten.

Aleida las het snel.

— Och, riep ze met tranen in de ogen, ook ik heb een grote lijdensgeschiedenis achter de rug en God geve, dat mijn droefheid nu eindige.

Blozend vertelde ze het monsterachtig plan, dat haar aan de oude Baru moest koppelen.

— Dat zal niet gebeuren! kreet Godfried, al moest ik met eigen hand die wellusteling neervellen. Ik alleen heb recht op u, zo gij ten minste mij niet verstoot.

— Dit verdrag is mij heilig, fluisterde Aleida de jongeling toe, hem het perkament overreikende. Dat God mijns vaders hart vermurwe!

— Uw vader zal dit perkament, door hem eigenhandig getekend, erkennen.

Maar de maagd kende haar vader beter. En ze bedacht met schrik, hoe hij ongetwijfeld bezwaren zou opwerpen, moeilijkheden zoeken.

Er moest hier voorzichtig gehandeld worden.

Men sprak daarom af, dat Godfried zich op het kasteel zou aanbieden, om zijn verzoek te doen.

Weigerde de baron hem te ontvangen, dan zou de jongeling om zijn vader zenden en met deze gezamentlijk zich bij de edelman aanbieden.

Mislukte dit ook, dan zou men verder zien, hoe te handelen.

In alle geval bleef Godfried in de nabijheid, ten einde een oog in 't zeil te houden, want Baru mocht in geen geval zijn klauw op de begeerde prooi leggen.

En toen Godfried afscheid nam en eerbiedig de hand der jonkvrouw in de zijne legde, beloofde hij plechtig:

— Het verdrag zal uitgevoerd worden. Reken op mij!

Aleida wenkte Wouter, stapte in de koets en reed met Mathilde naar het slot.

Baron de Creil zag haar aankomen.

— Ze is laat, mompelde hij, zeker een toertje gedaan voor afwisseling. Dat is een goed teken. Ze zoekt al afleiding en blijft niet meer stom en als dood op haar kamer. Te Brussel zal ze nog meer verstrooiing hebben. Alles wel bezien, doet ze een goede partij: een rijk man, al is hij wat ouder, en dan in de hoofdstad. Ik zeg, dat vele jonge meisjes haar mogen benijden. Maar Baru blijft lang weg; 'k had hem reeds gisteren avond verwacht. Nu hij zal komen, want die oude zot is te trouwlustig. Hij heeft misschien wat tegenspoed gehad.

Ha, vervolgde hij enige tijd later, ginds komt hij al. Wel, wel, hij heeft een nieuwe koets. Nu, die oude was een schandalige bommelkas. 't Werd tijd ze door een betere te vervangen. Verduiveld, 't is een fraai stuk. Men kan wel zien, dat de oude vos er warm in zit, al kan hij er niet gemakkelijk van scheiden: 't Is een goudvreter!

Zo sprak deze onnatuurlijke vader over de man, wie hij zijn dochter wilde overleveren.

— Maar, hernam hij, verwonderd door het venster blikkende,

't is Baru niet. Er komt een jonge snoeshaan uit, een modepronker. Wat komt die hier verrichten? En bij mijn ziel, is dat Dick niet? Dat kan toch niet, want wie zou zo'n weggelopen rover in dienst nemen? Neen, 't is iemand die wondergoed op de schavuit gelijkt. Komaan, laten wij horen, wat die kerel hier voor zaken heeft.

Enige ogenblikken later werd er op de deur getikt.

— Wat is er? riep de baron.

Rolf trad binnen.

— Wie is die praalhans, welke mij vervelen komt?

— Een jonge heer, die u dringend om een onderhoud verzoekt.

— Dringend, dringend! Zeg hem dat hij hier niets te dringen heeft.

De bediende wilde weggaan.

— Blijf hier, uil! Waar wilt ge heen?

— Ik... ik... meende...

— Ik... ik... ik! Houd uw mond, babbelmuts, of zeg : ik... ik... ben een kieken. Is die bezoeker soms weer Jan De Lichte?

— Onmogelijk, heer. Hij komt van Brussel.

— Ja, Jan De Lichte komt van Gent, Brussel, Kortrijk, Parijs, van Rusland desnoods en hij is dokter, soldaat, pater al naar het in zijn kraam te pas komt. Van Brussel, zegt ge?

Ha, dacht de Creil, misschien een bode van Baru; die oude prij kan wel ziek zijn.

En luidop hernam hij:

— Breng hem hier en blijf dan aan de deur staan. Men kan nooit weten.

— Goed, edele heer.

— Ja, of 't u goed is of slecht, doe wat ik gebied en rap!

Weldra trad Godfried in de kamer, gevolgd van Rolf, die bij de deur bleef staan.

De zoon van Xaveer maakte een diepe buiging.

— Wie zijt gij? vroeg de Creil op trotse toon.

De jongeling zag naar de dienaar, als wilde hij beduiden, dat diens aanwezigheid hem belette vrijuit te spreken. Aleida's vader, dit bemerkende, zei ruw tot Rolf:

— Buiten, wijsneus! Buiten aan de deur.

De ander verdween onmiddellijk, de deur toetrekken, doch met zijn cor aan de reet luisterende, want hij was nogal nieuwsgierig uitgevallen.

— Welnu? vroeg de Creil uit de hoogte.

— Ik ben Godfried van Meerdal, de zoon van Xaveer van Meerdal.

Ware er een grote steen voor zijn voeten gevallen, de edelman had niet meer kunnen ontstellen dan nu. Doch hij herstelde zich ras en sprak honend:

— Godfried van Meerdal... die naam komt mij wel niet vreemd voor, maar toch...

— De zoon van uw vroegere vriend Xaveer van Meerdal, met wie ge eens een verdrag sloot, waarbij mijn huwelijk met uw dochter bepaald werd.

— Ha! kreet de Creil woedend, gij komt mij beledigen!

— Beledigen? herhaalde Godfried ten hoogste verwonderd.

— Ja, ja, beledigen, vervolgde de ander, al kwader en kwader, beledigen, zeg ik, kale rat, vogelverschrikker, indringer...

— Gij beledigt mij op een schandelijke manier! wedervoer de jongeling, ook boos wordende.

— Wat komt ge hier doen? Om mijn dochter? Uw vader heeft zijn geld verloren.

— Hij heeft verliezen geleden evenals gij, maar genoeg behouden, om mij toe te laten een vrouw van haar stand te onderhouden.

— Gelijk ik? O, gij brutale vlegel! Moeit gij u met mijn zaken! Gij, melkbaard, slaat zulk een toon aan tegen baron de Creil!

— Vergeef mij, zo ik onbetamelijk sprak. Maar uw woorden...

— Ja, ge moet mij nog de les komen spellen.

Godfried dacht eensklaps aan de jonkvrouw en op 't zelfde ogenblik bedaarde hij. Hij begreep, dat op deze wijze alles bedorven werd.

— Vergeef mij, heer baron, hernam hij kalm. Ik kom u de hand vragen uwer dochter, die mij toegewezen werd ingevolge een verdrag.

— Verdrag, verdrag! riep de edelman. Gij raaskalt!

Maar de jongeling haalde het perkament te voorschijn.

Bij de aanblik van dit papier, dat hij onmiddellijk herkende, schoot de Creil in nog heviger gramschap en bulderde:

— Die vod heeft geen waarde meer!

— En waarom?

— Ge komt te laat.

— Integendeel, heer baron, de bepaalde tijd is nog niet verstreken. Dit perkament zal het u bewijzen.

— Ge hebt hier niets te bewijzen! Ge moest vroeger gekomen zijn. Mijn dochter voelt geen genegenheid voor u.

— Wellicht toch meer dan voor Baru! antwoordde Godfried, die al zijn kalmte verloor. Meer dan voor Baru, ik durf het herhalen, voor die oude wellusteling, die de jonkvrouw voor geld wil kopen.

— Houd op! Houd op! donderde de Creil.

— Neen, ik houd niet op! Ik zal spreken. Ik kom hier in vriendschap, gij onthaalt me op gemene scheldwoorden, die alleen passen in de mond van een rover. Ik vraag de eerlijke uitvoering van een gesloten verdrag, gij weigert, omdat ge uit geldzucht uw eigen kind in haar ongeluk wilt voeren. Uw kind zal u later vervloeken, ieder

zal schande over u spreken!

— Weg, weg! bulderde de razende baron, zijn kruk grijpende. Weg, zeg ik u, of 'k verbrijzel uw dwaze kop! Rolf, Rolf!

De dienaar schoot binnen.

— Smijt die rekel aan de deur!

— Nader mij niet, zei Godfried.

Deze aanmaning was overbodig, want Rolf weerde zich niet, om het bevel van zijn meester uit te voeren.

— Baron de Creil, hernam Godfried, nogmaals vraag ik u om de naleving van het verdrag, en verzoek ik u dus de hand uwer dochter.

— Nooit, nooit! Uit mijn ogen, praalhans, kale...

— Geen beledigingen! Ik zal vertrekken. Doch ge zult mij weerzien.

— Zo ge nog een voet op mijn gebied zet, laat ik u als een hond neerschieten.

Godfried vertrok.

Op het voorhof gekomen, zei hij tot Dick:

— Wij vertrekken.

— Tot uw dienst, heer.

Het rijtuig reed de poort uit.

— Ha, Lambrecht, riep de koetsier tot de portier, ge ziet wel, dat de oude daarboven mij nog niet heeft. Ik deug nog voor iets anders dan voor dienaar, naar wiens kop de baron zijn scheldwoorden gooit als zijn edele last heeft van zijn pootje.

— Stil, stil, vermaande Godfried.

— Waarheen, meester?

— Naar Aalst.

Enige tijd later liet onze vriend de koets stilhouden.

Hij stapte uit en zei:

— Dick, ge kent mijn geheim; ik vertrouw u. De baron heeft mijn verzoek geweigerd.

— Die schelm! Ja, ik wist het wel. Voor een goudstuk zou die gierigaard zijn ziel verkopen. Nu, er zou niet veel aan verloren zijn, want ze is toch al Lucifer's eigendom. Ofschoon het hoognodig is, dat ik mijn pastoor eens spreek, zou ik niet gaarne in de schoenen staan van de Creil.

— Dick, ik reken op uw hulp.

— Al wat ge wilt, heer, al moest ik de ijzervreter de keel toenijpen. Of wilt ge, dat ik die Baru eens zo hard op zijn kletskop sla, dat hij nooit meer aan trouwen zal denken.

— Luister eens.

— Met beide oren!

— Breng de koets naar Aalst en keer te voet terug. Ik zal u wachten op deze plaats. We moeten in de omtrek blijven. Kunt ge de andere dienaren vertrouwen?

— Allen, heer. Ik heb zo juist met hen gesproken. Ze waren het hart in, omdat hun jonge meesteres met die aartslelijke Brusselaar moet trouwen. Ze willen ons helpen, om de jonkvrouw van Baru te bevrijden.

— Ha, dat is goed nieuws!

— Martin zal u in 't kasteel laten, u een veilige schuilplaats bezorgen en u van alles op de hoogte houden.

— Dick, ge zijt een brave borst, om mij zo bij te staan. Gij zult het u niet berouwen.

— Mag ik een gunst verzoeken?

— Spreek op.

— Als ge met jonkvrouw Aleida trouwt, mag ik dan uw knecht zijn?

— Dat beloof ik u! Maar rijd nu snel naar Aalst en keer zo spoedig mogelijk terug.

— Gij zult verwonderd zijn over mijn rapheid.

Het voertuig reed weg.

Godfried wandelde heen en weer. De tranen kwamen hem in de ogen.

— Alles is bedorven, mompelde hij. Ik heb te veel gezegd, ik was te driftig. Maar nooit heb ik ook onredelijker man gezien. Hij begon onmiddellijk te schelden en te razen. Wat zou het mij baten, zo ik om mijn vader zond? Alles is bedorven!

Maar neen, ging hij voort, alles niet. Al moest ik de jonkvrouw ontvoeren, trouwen met die schurk zal ze niet! Kan ze mijn vrouw niet worden, ze zal ook de echtgenote van die andere niet zijn.

In de verte naderden twee mannen.

— Men moet mij hier niet zien, dacht Godfried.

Hij kroop onder het struikgewas en verborg zich achter een dikke boom.

't Duurde niet lang, of de personen waren daar.

Godfried ontstelde.

Hij herkende Jan De Lichte en een ander bendelid.

— Gelukkig, dat ze me niet zien, mompelde hij. 't Is waar, ik moet meer aan de raad van de politieoverste denken, want ik heb hier vele vijanden.

Toen het tweetal verdwenen was, kwam hij uit zijn schuilplaats te voorschijn.

— Ik had moeten meerijden naar Aalst en tegen de avond terugkeren. Overdag kan ik toch niet in het slot geraken, zonder dat de Creil het bemerkt. Ach, waarom moet ik hier rondsluipen als een misdadiger? Waarom treffen al die ongelukken mij?

Hij was moedeloos. De tijd viel hem lang. Eindelijk keerde Dick terug.

— Wat nu? vroeg Godfried.

— We gaan naar het slot. 't Is nu een gunstig ogenblik.

— Maar de baron zal ons zien.

— Toch niet. Na de middag doet hij een slaapje. Ik ken zijn gewoonten zo goed als de gelddief zelf. Bovendien, we zullen langs de achterkant naderen. Kom gerust mee.

Godfried voelde zijn moed stijgen. 't Was of de gedachte, dat hij weer dichterbij Aleida zou zijn, hem geruster stelde. Ja, haar verschijning had een diepe indruk op hem gemaakt. Haar te zien en te spreken, die morgen, was genoeg geweest om haar te beminnen.

Weldra stonden beide jonge mannen achter het vervallen slot.

— Ik zal een mijner kameraden roepen, zei Dick. Zie, ginds raam is van de keuken. En daar, dat zijvenster, is van de kamer der jonkvrouw.

Mijn meesteres — ik mag haar reeds zo noemen — bemint u; ze voelt, dat ge in de nabijheid zijt, want ze verschijnt voor het venster.

Inderdaad, Godfried zag de maagd, die hem vriendelijk toewuifde. En toch, ze wist alles; haar vader had haar geroepen, hevig gescholden op een gelukzoeker, die haar wilde bedriegen en haar bezworen zijn wil te volbrengen.

En toen ze nogmaals gesmeekt had, dat huwelijksplan met Baru te verbreken, was de baron in hevige woede geraakt en had hij zijn dochter weggezonden met de bedreiging:

— Ik zal u dwingen mij te gehoorzamen!

Maar zie, de verlosser was daar, de jongeling, die alleen recht op haar had.

Ja, vader gebod Baru te huwen, maar moeder zou zich tegen dit monsterachtig ontwerp uit alle kracht verzet hebben. Had Aleida dus geen recht te weigeren?

Dick wierp een steentje tegen het keukenvenster. Dit werd seffens geopend en het gelaat van Martin vertoonde zich.

— De oude? riep Dick.

— Slaapt.

— Dus kunnen we binnenkomen?

— Gerust.

— Langs voren?

— Zeker, Lambrecht weet alles. Ge kunt ieder vertrouwen. Wacht, ik zal naar 't voorplein gaan.

— Kom, heer, nodigde Dick. De zaak is al in orde. We zullen de oude eens fijn bij de neus hebben.

't Stootte de zoon van Xaveer van Meerdal wel tegen de borst, als een dief in dit slot te sluipen, maar kon hij anders handelen?

Hij wilde de jonkvrouw beschermen. Bovendien was hij hier veilig voor de roverbende, die hem niet sparen zou.

Haastig liep hij de brug over.

— Volg mij, heer, zei Martin. We zijn u dankbaar, dat ge onze

meesteres bevrijden wilt. Vrees niets, ik zal u een vertrek aanwijken, dat de baron zelfs niet kent.

— Brave lieden! zei Godfried getroffen.

De dienaar leidde de jongeling naar boven, over een lange, eenzame gang.

— Dit trapje op, zei hij op gedempte toon.

— Ah, zei Dick, naar het hoektorentje.

— Ja, daar komt de baron nooit en bovendien, ik weet er een kamertje, dat niemand kent behalve Lambrecht en ik; zelfs onze meester niet.

— Is 't waarachtig?

— Ja, Dick, dit is een raar nest.

Martin drukte in de donkerste hoek op een knopje.

Eensklaps sprong een deur open.

— Verduiveld! riep Dick verwonderd.

— Aardig, niet waar? Kom binnen.

Men trad nu in een klein vertrek, dat licht en lucht ontving door een getraliede opening in het dak.

Martin duwde op een veer en de deur sprong dicht.

— Zie, heer, als ge nu naar 't portaal wilt, is 't genoeg uw vinger op dit knopje te drukken.

De dienaar deed het en de doorgang was weer vrij.

— Maar, Martin, hoe weet ge dit alles? riep Dick verbaasd.

— Lambrecht vertelde 't mij deze morgen; hij zegde, dat dit kamertje een goede schuilplaats voor deze heer zou zijn.

— En kent de baron dit geheim niet?

— Neen. Dit vertrekje is geheel in de muur gebouwd. Vergeet niet dat de muren machtig dik zijn.

— Groot genoeg, sprak Godfried. Ik kan niets beters verlangen.

— "k Heb er een matras gelegd en wat meubelen gezet, zei Martin. Alles is armoedig, maar zo is het in gans het kasteel.

— 't Is niets, 't is niets, viel Godfried in. Ik ben u zeer dankbaar.

— En nu zal ik u van alles op de hoogte houden, de boodschappen tussen u en de jonkvrouw overbrengen. Van tijd tot tijd kom ik u vragen of ge iets nodig hebt. Dick kan bij u blijven. 's Avonds of 's nachts zal het mogelijk zijn wat buiten te wandelen, om frisse lucht in te ademen. Ongelukkig is er geen stookplaats, maar 'k zal u een lollepot brengen.

— Ja, Martin, zei Dick, want 't is hier verduiveld koud.

— Maar breng ik u niet in gevaar? vroeg Godfried.

— Voor de jonkvrouw zijn wij allen bereid zelfs 't onmogelijke te beproeven, heer.

— Ja, 't is voor de jonkvrouw, zei de andere ontroerd. Kom, Dick, we zijn nu gevangen, maar willen hopen, dat 't van korte duur zal zijn.

— En hoe staat het met de feestzaal? hernam de weggelopen knecht van de Creil.

— Och, er is daar geen herstellen mogelijk.

— Doe toch uw best, want binnen kort vieren wij de bruiloft van mijn meester en mijn toekomstige meesteres.

— God geve het! wenste Martin. Tot straks!

Hij vertrok.

TWEE EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK.

DE BRUILOFT.

De rovers waren in verschillende richtingen gevlucht.

Maar later op de avond kwamen allen samen in het bos. Er werd gemopperd en gevloekt.

Jan De Lichte stond op:

— Mannen, ik moet een woordje spreken. Er is een kapitein nodig. Ge hebt mij gekozen. Blijft ge bij die keus?

— Ja, ja! klonk het.

— Welnu, dan voel ik mij verplicht een opmerking te maken. Nu en dan hoor ik woorden van tegenspraak. Zeker, wij overleggen de zaken gezamenlijk. Maar het reglement moet gevolgd worden. Is het zo of niet?

— Ja, ja!

— Anders loopt alles mis. Weet ge wie onze verrader is? Niemand anders dan Bert. Hij sprak mij tegen; ik voelde lust hem toen neer te stoten; ik spaarde hem. Bijna waren wij door die zwakheid in de handen van 't gerecht, of tenminste sommigen van ons. Natuurlijk zou ik al 't mogelijke beproefd hebben, om de gevangenen makkers te redden, maar ge weet, men dringt zo gemakkelijk niet in de kerker van Aalst als in de kelders van baron de Creil.

Daarom, makkers, zal ik verplicht zijn iedere onwillige van kant te maken.

— Ja, ja! donderde het weer.

— Ik eis dus blinde gehoorzaamheid. Wil iemand zich verzetten, dat hij het zegge en de bende verlate.

Niemand antwoordde.

— Ieder ongeluk heeft zijn geluk, dacht de kapitein, die zich nu vaster in 't zadel voelde.

En luidop vervolgde hij:

— Wie Bert ontmoet, doodt hem.

— Bert en de graaf! riep er een.

— Beiden zijn veroordeeld!

— Een derde punt, hernam het bandietenhoofd.

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTTE.

Nr 14

EERSTE JAARGANG

5 JANUARI 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

Godfried en jonkvrouw Aleida

— Dat zal niet gebeuren! kreet Godfried, al moest ik met eigen hand dien wellusteling neervellen. Ik alleen heb recht op u, zoo gij ten minste mij niet verstoot.

— Dit verdrag is mij heilig, fluisterde Aleida den jongeling het perkament overreikende. Dat God mijns vaders hart vermurwe!

— Uw vader zal dit perkament, door hem eigenhandig geteekend, erkennen.

Maar de maagd kende haar vader beter. En ze bedacht met schrik, hoe hij ongetwijfeld bezwaren zou opwerpen, moeilijkheden zoeken.

Er moest hier voorzichtig gehandeld worden.

Men sprak daarom af, dat Godfried zich op het kasteel zou aanbieden, om zijn verzoek te doen.

Weigerde de baron hem te ontvangen, dan zou de jongeling om zijn vader zenden en met dezen gezamentlijk zich bij den edelman aanbieden.

Mislukte dit ook, dan zou men verder zien, hoe te handelen.

In alle geval bleef Godfried in de nabijheid, ten einde een oog in 't zeil te houden, want Baru mocht in geen geval zijne klauw op de begeerde prooi leggen.

En toen Godfried afscheid nam en eerbiedig de hand der jonkvrouw in de zijne legde, beloofde hij plechtig:

— Het verdrag zal uitgevoerd worden. Reken op mij!

Aleida wenkte Wouter, stapte in de koets en reed met Mathilde naar het slot.

Baron de Creil zag haar aankomen.

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIII Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489